

Bijna voorjaar

Wikkeridoe en Peppelman waren veilig thuis gekomen. Deze keer waren ze eerst naar de eikenboom gegaan. Natuurlijk wilde ook Peppelman graag horen wat de eik wel zou zeggen, wanneer hij hun verhaal hoorde.

Ze vertelden samen het hele avontuur. De Eikelaar was heel blij dat alles zo goed verlopen was. Hij vond alle verhalen even mooi en wilde alles heel precies horen. “Jullie hebben me een verhaal met een verhaal erin verteld, wat mooi dat jullie naar de mensen zijn gegaan.”

“En Betula heeft gezegd had dat ze jou en onze eik erg bewondert”, zei Wikkeridoe. Nu ging de Eikelaars krachtige zangstem een beetje kraken van verlegenheid. Hij kuchte en zong verder.

“Ja, Wikkeridoe en Peppelman, dit was een hulde die de berk waardig is. Daar heeft Betula gelijk in. Ik dank jullie van harte. Het zal mijn geliefde berk goed doen. Oh wat wordt zij mooi, straks in voorjaarstooi.”

De Eikelaar vroeg Peppelman om de Lierelop te danken voor de vrijheid, die hij hem had geschonken. “Wikkeridoe is één van mijn slimme dwergen. Maar zonder jou zou alles anders verlopen zijn, nietwaar Wikkeridoe?”

“Zeker, zeker.” Wikkeridoe pakte de handjes van zijn vriend in zijn beide handen. Daarna ging Peppelman ondergronds naar zijn populier terug. “Tot in de lente”, riepen ze naar elkaar. Peppelman nam dezelfde weg die Wikkeridoe op de heenweg had genomen. Wikkeridoe voegde zich bij zijn dwergenvriendjes en ging onmiddellijk aan het werk.

Na heel wat weken werken onder de wortels, bemerkte hij dat er iets veranderde in de aarde. Diep onder de grond begon het water weer te stromen. De vorst was voorbij. De eik nam weer meer vocht uit de aarde op met zijn wortels.

De Eikelaar werd er vrolijk van. “Gezond, gezond, die vochtige grond”, zong Eikelaar, “straks is de kou voorbij, het wordt echt wel weer mei. Mijn boom wordt ijzersterk, door jullie ijverig werk.”

De dwergen voelden zich blij van het lied van de Eikelaar. Het sap in de boom stroomde weer door de wortels en omhoog naar de stam. Alles wil omhoog, dacht Wikkeridoe, ik wil ook omhoog. De knoppen aan de boom waren aan het zwellen. Ze werden dikker en dikker.

Wikkeridoe zag al voor zich hoe de lentefee rond zou gaan, ze zou alle bomen en plantjes wekken. Alles zou weer boven de grond verschijnen. Waar zij haar voeten zette zouden de bloemen ontkiemen, alle wezentjes verlangden naar haar komst. Vroeg of laat, maar het werd weer lente.

Daarboven was het nog winter, maar hier in de aarde gebeurde al van alles.

Op een ochtend hoorde Wikkeridoe de merel in zijn boom een beetje zingen. Nu, zingen, het leek een beetje op borrelend water. De merel gorgelde zacht diep in zijn snavel. De merel merkte ook dat het sap van de boom weer was gaan stromen.

Toen Wikkeridoe de merel hoorde, keek hij nog eens goed om zich heen. De zaadjes lagen warm in moeder aarde maar hij zag hier en daar al een groen stengeltje omhoog reiken. De aarde was niet meer bevroren, de regenwormen waren alweer lekker aan het kronkelen.

“Ja”, mompelde Wikkeridoe, “alles wil omhoog. Ik moet ook even een wandelingetje maken, een klein ommetje maar.”

Hij stak zijn hoofdje uit het holletje van zijn boom; geen sneeuw meer. Alles was vochtig, het had geregend. Maar nu was de lucht helder blauw.

Eenmaal buiten aan de voet van zijn boom, stak Wikkeridoe zijn neusje in de lucht. Mmmm heerlijk, hij rook het voorjaar al.

Wikkeridoe rende in de richting van de beek. Onderweg hield hij even in om naar de eerste sneeuwkllokjes te kijken. Ze groeiden in polletjes bij elkaar langs het pad. “Dag, moedige bloempjes.”

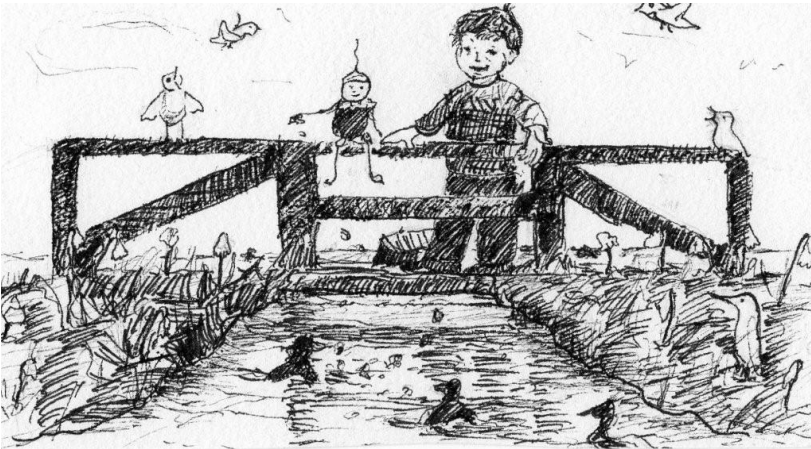
Daar was de beek. De beek was deze winter zelfs een paar dagen bevroren geweest, dat was in jaren niet meer gebeurd. Wikkeridoe was toen even naar boven gekomen. Hij was gaan kijken naar de ijspret en had de kinderen van de boerderij en de kinderen van de boswachter zien schaatsen. De kleine Wiebe was wel tien keer gevallen, maar steeds weer vrolijk opgestaan.

Gijs kon zijn handen al op zijn rug leggen bij het schaatsten. De grote meisjes maakten dansjes op het ijs. Nu was het ijs verdwenen, het water stroomde voorbij. Alles ging weer stromen, nu het voorjaar kwam.

Het was een leven bij de beek. Meeuwen scheerden over. Waterkoetjes doken onder. Ze doken op en riepen krrr, krrr. Futen lieten hoge klanken horen. De vogels waren blij met het licht. Het werd alweer eerder licht, de dagen werden langer. De vogels op het water en in de lucht merken dat het eerst, dacht Wikkeridoe, eerder dan wij onder de grond.

Hij sprong op de leuning van de gebogen houten brug hij vond het spannend te balanceren met het water onder zich.

Zo kwam het dat hij precies in het gezicht van een jongentje keek, het jongentje kwam van de andere kant. Het was Sem uit het boswachtershuis. Wikkeridoe keek hem blij aan en dacht weer aan de avond in het boswachtershuis. Het jongentje bleef midden op de brug stil staan en haalde uit zijn schooltas zijn broodtrommel tevoorschijn. Er zat nog een boterham in, Sem strooide het brood in het water. De watervogels kwamen er onmiddellijk aan. De eenden snaterden van opwinding. Sem

vond dat leuk, net als Wikkeridoe. Ze keken welke eend het snelst was. Al wisten ze dat niet van elkaar.

Toen gingen ze beiden verder, Sem naar huis en Wikkeridoe naar Peppelman.

Bij de populier lag er een vlonder in de beek, in de zomer zaten daar de vissers. Nu lag daar Peppelman op zijn buikje, hij keek over de rand van de vlonder. Hij staarde in het water. Zijn dwergenkapje had hij naast zich gelegd. Wikkeridoe sloop naar het dwergje toe. Plots trommelde hij op Peppelman's stevige achterste. Peppelman sprong op met een luidde gil, maar begon onmiddellijk te lachen toen hij zag dat het zijn vriendje was. "Wikkeridoe, wel sapperdeflap."

"Waar kijk je naar, Peppelman?"

"Ik kijk of de kikkervisjes al uit de kikkerdril zijn gekomen."

"Ja, dan zou het bijna lente zijn. Verlang jij ook zo naar de lente?" vroeg Wikkeridoe.

"Nee, hoor," Peppelman lachte om zichzelf, zijn buikje schudde op en neer. "Je weet dat ik heel geduldig ben, ik kan best nog even wachten. En bovendien moeten we dan weer op avontuur", zuchtte hij.

"Ja, wat zullen we allemaal weer samen meemaken?"

"In ieder geval gaan we berkensap drinken bij Betula en Sparretje bezoeken", zei Peppelman.

Plotseling klonk de ruisende ritselende stem van de Lierelop. "Geduldige Peppelman mag zijn geduld oefenen en wordt thuis verwacht", zong Lierelop. "Kom hier bij onze populier."

"Onze boomgeest hoort ook alles", mopperde Peppelman, "Ik kom, ik kom."

"Ja, ik ga ook terug. Tot in de lente."

Wikkeridoe liep nu midden over de brug. In het bos zag hij groene blaadjes onder een struik, hij dook onder de struik. Pre-

cies wat hij had gehoopt, daar groeide al wat verse winterpostelein. Wikkeridoe smulde van de zachte groene blaadjes.

Toen hij opkeek zag hij een klein rood bolletje met een rode vlek, daar zat een roodborstje. Het vogeltje keek alsof hij iets van Wikkeridoe verwachtte. Wikkeridoe vroeg: “Wordt het al snel voorjaar, beste roodborst?”

Het roodborstje leek te zeggen: “Hoor je het winterkoninkje niet roepen? Het is nog steeds winter. Ook de andere vogels zijn nog niet terug.” Het roodborstje vloog op en ging een stukje verderop weer zitten.

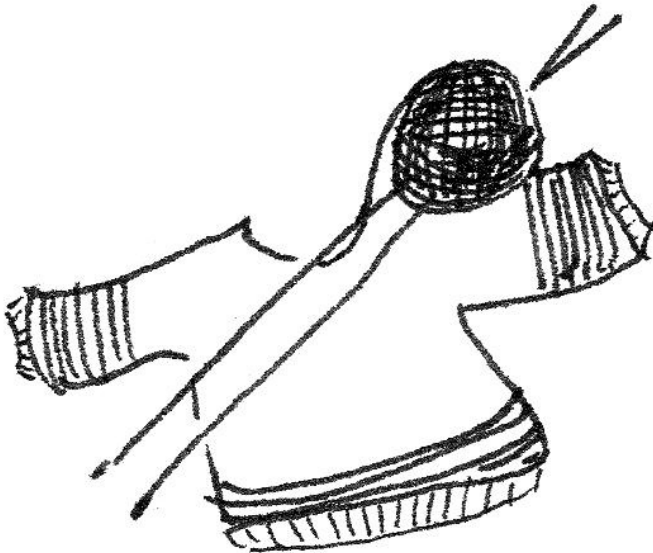
“Goed, goed”, zei Wikkeridoe, “het is nog winter.”

Lente

De zon schonk weer warmte. Peppelman strekte zijn armpjes uit boven zijn hoofd. Hij riep naar de voorjaarszon: “Dag lieve zon!” Zijn korte dikke beentjes gooide hij de lucht in, zo goed en zo kwaad als dat ging. Peppelman kon huppelen. Huppelend langs de bosrand, ging hij op weg naar zijn vriend Wikkeridoe. Hij wilde hem vertellen dat er uit de kikkerdril heel veel dikkopjes waren gekomen.

Even hield hij halt bij een struik die al bloeide en bewonderde de kleine witte bloempjes. De bloempjes zaten langs de hele tak. “Wat ben je mooi, sleedoorn”, zei Peppelman.

Daar kwam hij langs de tuin van de boerderij. Langs het hek groeide gele forsythia. De boerin was blij met het bloeiende hout. Ze had gesnoeid in de tuin en plukte wat takken voor op de vaas. “Dát is geel”, zei Peppelman en kneep zijn oogjes

even dicht bij zoveel geel.

Even later kwam hij bij het huisje van de oude Katharina. Ze was als meisje opgegroeid in het bos. Later was ze weer terug gekomen naar het huis in het bos. Katharina hield van de stilte van het bos, ze kende elk plantje en elk dier. In de wintertijd zat ze achter haar spinnewiel en spon draden van de schapenwol die ze kreeg van de boer. Ze breidde mooie truien van de zelf gesponnen draden, de warme truien waren voor haar kleinkinderen.

Nu in het voorjaar was Katharina alle dagen van de week in het bos te vinden. Daar zocht ze naar kruiden, soms kwamen er mensen bij Katharina die ziek of verkouden waren. Van de kruiden werden ze beter. Peppelman wipte even haar tuin in, het stond er nu vol blauwe druifjes, wilde krokussen en narcisjes. Katharina was aan het schoffelen, plotseling keek ze op. Ze keek naar Peppelman alsof ze hem zag en knikte met haar grijze hoofd, Peppelman was heel verbaasd. Katharina ging al weer door met haar werk.

Bij de eikenboom was het een drukte van belang. Alle wezentjes waren weer boven de grond. Ze maakten zich bezorgd over een scheur, die in de barst van de boomstam zat. Dat was gebeurd toen het zo hard vroom deze winter. De vorst had het water onder de boomschors bevroren en ze hadden een reuze knal gehoord. Nu was er de scheur, maar de Eikelaar zei dat zijn boom wel tegen een stootje kon.

Wikkeridoe en Peppelman wilden maar eens eerst naar de boerderij. Ze waren benieuwd hoeveel lammetjes er daar al geboren waren. De dwergen ontdekten de lammetjes achter de boerderij. De beide schapen hadden ieder twee lammetjes gekregen. De twee rammetjes waren stevig en huppelden door de wei. De twee ootjes dronken melk bij hun moeder, daarna huppelden zij op hun tengere pootjes achter hun broertjes aan.

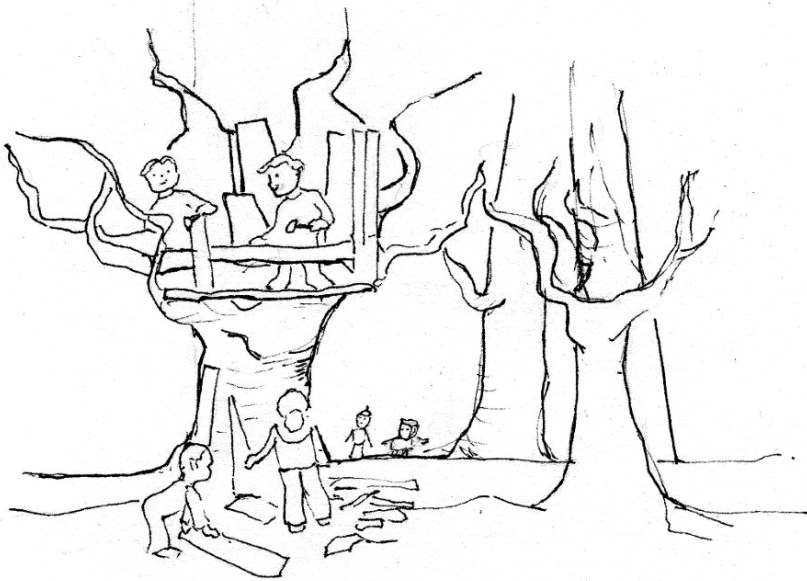
Er stonden kinderen bij het hek, ze hadden pret om de vrolijke, springerige lammetjes. De kinderen bij het hek werden er opgewonden en springerig van, de lente stak ze aan. Ze kregen de lente kriebels, ze wilden op avontuur.

De twee dwergen klommen op het houten hek bij de kinderen. De kinderen van de boswachter en Gijs van de boerderij met zijn twee zussen, hadden een plan. Dat plan wilden de twee dwergen horen.

“Dit jaar bouwen we een hut in een boom”, zeiden de jongens en meisjes. De dwergen begrepen dat niet goed, ze waren verbaasd dat de kinderen iets in een boom wilden maken. De kinderen bespraken wat ze allemaal nodig hadden. Hout, hamers en spijkers. Nu begrepen de dwergen dat het een soort huis zou worden. Eerlijk gezegd hoopte Wikkeridoe niet dat ze bij hem in de eikenboom zouden komen wonen. De eekhoorns woonden er en veel andere insecten, het was er al zo druk. En onder de wortels woonden konijnen. Peppelman zei, dat Lierelop het wel grappig zou vinden, al die kinderen tussen zijn takken.

De kinderen zochten het hele erf af. Ze gingen op weg en droegen allen oude planken. Gijs zei: “we moeten ook dikke takken zoeken in het bos.” Die waren er genoeg, pas was er nog een flinke voorjaarsstorm geweest. Ze liepen een heel eind en keken ondertussen naar een geschikte boom. De twee dwergen zaten op de planken die de kinderen op hun schouders droegen. Peppelman zat bij Gijs en Wikkeridoe zat bij Lisa.

Er werd een boom gekozen, het was een wilgenboom. Zijn zijtakken begonnen al bij de grond, zo konden ze er makkelijk in klimmen. En er waren genoeg zijtakken waarop de hut kon rusten, ze zouden er de vloer op maken.

De grote kinderen gingen aan het werk. Om de beurt waren Lisa, Gijs en daarna Maartje en Merel aan het timmeren. Er was nu nog plek voor twee kinderen. Ze gebruikten touwen om een aantal stammetjes goed vast te binden en daarop kwamen de planken. De jongere kinderen sleepten ondertussen een hele berg takken aan. Toen de vloer klaar was mochten de jongere kinderen omhoog klimmen. Nu gaven ze de takken uit het bos aan, daarvan maakten ze muren en een dak. Daar tussendoor vlochten ze de dunnere twijgen.

De dwergen vonden het prachtig, ze hadden niet gedacht dat kinderen zoiets konden. Deze kinderen hadden de grote mensen vaak aan het werk gezien. Peppelman zei dat de kinderen wel op de bevers in een beek leken. De wilgenboom kreunde

zo nu en dan van al het getimmer, maar de dwergen hoorden hem niet mopperen.

In de middag ging Lisa met Merel naar huis. Zij wilden hun moeder om boterhammen vragen. Na een tijdje kwamen de meisjes terug. Beiden hadden ze een zakje met bruine boterhammen. De beide moeders hadden gezegd dat ze niet op de grond mochten zitten, de grond was nog te koud in het voorjaar. De meisjes lachten: “Zo zijn moeders.”

Aan het eind van de middag vertrokken de kinderen moe gespeeld naar huis.

De beide dwergen liepen mee met de kinderen naar het boswachtershuis. Ze wilden even naar Betula gaan. Onderweg plukten ze een rietstengel bij de sloot. “Ik heb mijn stenen mesje bij me, Peppelman, dat komt goed uit.” Wiebe, Lisa en Sem gingen naar binnen, ze waren thuis. De dwergen liepen om het huis heen de heide op in de richting van Betula.

Daar stond de berk, de tere blaadjes gaven haar een zachte groene sluier. Betula was blij de twee dwergen te zien. Ze wilde weten hoe het met de dwergen was gegaan na de hulde. Het verheugde haar dat het goed ging met de Eikelaar, ondanks de scheur die deze winter in zijn boom was gekomen.

“Nu mogen jullie, zoals beloofd, van mijn berkensap drinken.” Wikkeridoe maakte met zijn scherpe mesje een klein gaatje in de stam. Om de beurt staken zij daar hun rietje in en zogen. “Mmm”, Peppelman wreef over zijn bolle buikje, “niet te zuur en niet te zoet.” Wikkeridoe zei: “Heerlijk die berkensap, zo ga ik fris de lente in.”

“Dank je wel, Betula”, riepen de dwergen. Betula zong met haar stem als een zilveren klokje: “Nu blijf je sterk, voor het dagelijks werk. Dan wordt de Eikelaar nog eens honderd jaar.” Betula was alweer in de boom verdwenen, boomgeesten hielden van rust.

Bij het boswachtershuis hingen de dekbedden uit de ramen. Daarboven zat Wachthouder in het open raam. Hij zwaaide naar hen. “De ramen kunnen weer open”, riep hij, “de frisse lucht stroomt mijn huis weer binnen.” De dwergen waren blij hem te zien en zwaaiden vrolijk.

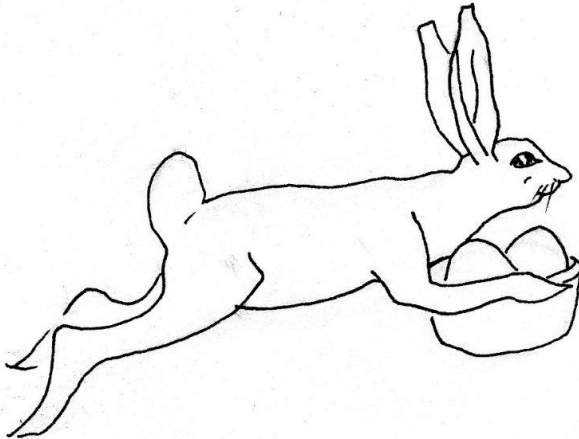
Ze liepen langs de rand van het bos terug naar de eik. Aan de rand van het bos lagen de weiden, in het gras zaten konijnen te knabbelen van het lekkere jonge sprietjes. De jonge konijntjes zagen er schattig uit en buitelden door het gras.

Verderop in de wei sprongen een heleboel hazen. “Kijk, de hazen hebben ook het voorjaar in hun bol.”

“Nou, meer het voorjaar in hun springpoten”, zei Peppelman. Wat sprongen en renden die hazen over de weide. Je hoorde hun stevige grote achterpoten op de grond dreunen. Er waren ook al jonge hazen bij, die konden hun ouders maar net bijhouden.

“Zouden ze onderweg zijn naar de boerderij? Straks gaan ze misschien paaseieren verstoppen in het bos.”

“Ja”, zei Wikkeridoe. “De volle maan heeft ook dit voorjaar al geschenen. Ik denk dat het dit weekend Pasen wordt.”

Gouden eieren

De volgende dag gingen de dwergen op weg naar de boomhut. Ze waren benieuwd of er weer gewerkt ging worden door de kinderen. Maar nee, er was niemand te zien. Ze klommen door de takken naar boven om een kijkje in de hut te nemen.

En ja, daar zaten Sem en Gijs, op de houten vloer en ze leunden tegen de houten wand.

“Ik heb vandaag wel drie hazen gezien op het veld”, zei Sem. “Ik hoop dat ze zondag als het Pasen is weer veel eieren verstoppen in het bos.”

“Ja, Sem en ik hoop dat ik dit jaar eens een gouden ei vind. Er is altijd één gouden ei. Maar ik heb het nog nooit gevonden.”

“Er is ook maar één zon. Misschien is er daarom maar één gouden ei.”

De dwergen, die alles hoorden, dachten dat Sem daar wel eens gelijk in kon hebben.

“Stel je voor dat we dit jaar allemaal een gouden ei zouden vinden”, zei Gijs, “dat zou pas leuk zijn.”

Plots zag Peppelman het voor zich hoe alle kinderen uit het bos kwamen met een glanzend gouden ei in hun handen.

“Ja, Wikkeridoe, dat zou echt leuk zijn”, fluisterde Peppelman.

“Laten wij gaan zorgen voor een heleboel gouden eieren, dat wordt een leuk avontuur.”

De twee klommen weer van het trapje. Wikkeridoe zei dat hij het geen goed plan vond, dat het nu juist zo speciaal was dat er maar één gouden ei gevonden werd in het bos. Dat het voor het kind dat het gouden ei vond een soort hulde was. Het zou best kunnen zijn dat het door een kind gevonden zou worden, die de zegen van zo'n ei goed kon gebruiken.

“Zo'n ei schenkt zonnekracht”, zei Peppelman.

“Mensen houden nog meer van de zon dan wij dwergen, Peppelman. Wij houden ook van het duister in de aarde. Wel weten wij natuurlijk dat de zonnekracht ook in de aarde huist.”

Peppelman zat een tijdje voor zich uit te staren.

“Ja, ja, ja”, mopperde hij “je hebt het allemaal mooi verteld, het is helemaal waar. Maar ... kan het voor één keer echt niet anders?”

Wikkeridoe keek naar het teleurgestelde, beetje boze gezichtje van zijn vriendje. En vroeg: “Hoe zou je dan aan gouden eieren kunnen komen?”

“Bij de boerderij scharrelen de kippen lekker rond in het gras. Ik denk dat boer Bert het niet erg vindt wanneer we een paar eieren lenen.”

“Lenen?”

“Ja, want de kinderen van het bos krijgen ze immers terug en dan zijn ze nog van goud ook.”

“En dan, hoe worden eieren van goud? De hazen zijn heel bijzonder, die hebben daar een geheim iets op gevonden. Maar hoe denk jij dat te gaan doen, Peppelman?”

“Je lijkt de dwergenmeester wel, Wikkeridoe. Je spreekt me zo streng toe”, Peppelman stampte met zijn voetje op de grond.

“Peppel, het lijkt me een heel moeilijk avontuur. Zoals de Eikelaar al zei, jij hebt fantasie maar ik zou niet weten hoe we gouden eieren kunnen krijgen.”

“Ik zal er wel een nachtje over slapen. Misschien helpt de Lierelop mij wel aan een goede droom.”

De twee spraken af de volgende ochtend elkaar te treffen. Wikkeridoe was opgelucht, misschien dat Peppelman het hele plan morgen vergeten was.

Peppelman liep peinzend terug. Daar was het tuintje van Katharina, aan de waslijn hingen strengen gekleurde wol. Rode en blauwe strengen. Peppelman had wel eens gezien hoe Kathari-

na de schapenwol, die zij van boer Bert kreeg, tot een mooie draad spon. Verbaasd keek hij naar de gekleurde wol, die nu geen schapenkleur meer had.

Hij wipte onder het hekje door en zag Katharina bij een grote pan staan, die boven een vuurtje hing te pruttelen. Ze roerde er in met een stevige houten stok. En plots werd Peppelman heel opgewonden. Hij begreep dat Katharina de wol aan de lijn in zulke mooie kleuren had geverfd.

Op het buitenbankje voor het raam stonden bakjes. Met ge-

droogde en met verse planten. Peppelman rook de geur van het bos. Hij zag een bakje met een rode en met een blauwe stip. En ... één met een gele stip. Katharina pakte het bakje en schudde het in haar pan. Ook nam ze nog wat gele speenkruid bloemen en de gele meeldraden van krokussen. “Nog wat uien schillen erbij, dat geeft een warme goudgele kleur”, zei Katharina in zich zelf. En toen rende de kleine dwerg het hek uit. Na een poosje haalde hij hijgend Wikkeridoe in.

“Kom mee”, riep hij, “een echt wonder, kom kijken.” Hij trok Wikkeridoe mee aan zijn arm.

Even later zaten ze te hijgen op het hek bij Katharina’s tuin. Zo konden ze in de pot met gele brei kijken, die daar zo lekker pruttelde. De damp steeg op uit de pot, daarom verfdde Katharina haar wol altijd buiten. Katharina keerde de strengen wol steeds met haar stok om en haalde ze door de gele verf. De dwergen klaptten in hun handjes en waren reuze opgewonden van wat ze zagen gebeuren.

“Als Katharina nu de ketel maar buiten laat staan dan kunnen we in dat mooie gele sap de eieren dopen.”

“Wat een zonnige kleur”, zei Wikkeridoe.

Katharina haalde de prachtige gele wol uit de pan. Ze hing de goudgele strengen naast de rode en blauwe aan de waslijn. Toen tilde ze de zware pan van de haak.

Ze keek in de richting van de beide dwergen. Daarna keek ze naar de pan en mompelde: “Wie weet, morgen is er weer een dag” en liet de pan naast het vuurtje staan.

Nu gingen de twee vriendjes naar de nabijgelegen boerderij. Onderweg telden ze hoeveel kinderen er paaseieren zouden gaan zoeken. De vier van de boerderij, drie in het boswachtershuis en dan nog twee kleinkinderen van Katharina. Die twee zouden vast ook komen. Het was een heel gereken, uiteindelijk waren ze het erover eens dat het negen kinderen waren.

In de tuin bij de boerderij vonden ze negen eieren. Ze stelden de kakelende kippen gerust. De kippen begrepen tenslotte wel dat er iets moois ging gebeuren met hun eieren.

“Hoe krijgen we nu die eieren bij Katharina’s pan met de goudgele verf?” vroeg Peppelman. Wikkeridoe zag dat de hazen in de vroege avond tevoorschijn waren gekomen. Er renden er drie over het veld.

“Waarom vragen we het de hazen niet?” Peppelman schoot als een pijl uit de boog het veld in. Hij rende op zijn korte benen achter de hazen aan. Struikelend over de molshopen die er lagen. Het duurde maar even of de hazen zagen hem komen. Ze gingen op hun achterpoten staan, met gespitste oren.

Peppelman vroeg hijgend aan de langoren: “Hazen, zijn jullie het die de paaseieren verstoppen in het bos?”

De hazen keken elkaar aan en knikten alle drie tegelijkertijd. Peppelman gebaarde dat de hazen mee moesten gaan. Hij nam ze mee naar de plek waar Wikkeridoe stond te wachten. De hazen keken schuw om zich heen. Daar zagen ze de negen dikke kippeneieren in het gras.

De hazen begrepen dat er van hen verlangd werd de eieren ergens naar toe te brengen. Toen ze de naam van Katharina hoorden, keken ze elkaar weer aan en knikten opnieuw alle drie.

De grootste haas sprong weg, even later kwam hij terug met een mooi van riet gevlochten mandje, dat hij aan zijn voorpoot droeg. De andere hazen legden de eieren er zorgzaam in, ze pasten maar net.

Samen met dwergen gingen de hazen naar de tuin van Katharina. De eieren werden voorzichtig in de dampende pan gerold en ze wachtten een hele tijd. Ondertussen stond de zon laag aan de hemel. Het werd het tijd om de eieren uit de verf te halen. Wat een geluk dat de hazen zulke lange poten hadden. Voorzichtig, er mocht geen ei breken. Verrukt keken de hazen en de

dwergen naar de goudgele eieren. Ze lagen daar zo geel met zijn negenen in het frisse groene gras.

“Mooi, al zouden ze wel wat meer mogen glanzen”, zei Poppelman.

De oudste haas legde zijn poot voor zijn bekje, alsof hij Ssssst zei. Met zijn andere poot wees hij naar de hemel. In de richting van de ondergaande zon. De twee dwergen keken naar de lucht, de zon zakte aan de horizon. Over het wekje voor Katharina's huis scheerden de laatste zonnestrallen. Ze vielen precies op de eieren en schonken de gele eieren een prachtige gouden glans.

Krui, kruiwagentje

Wikkeridoe en Peppelman waren op tijd gaan slapen, want ze wilden vroeg opstaan. De hazen hadden de gouden eieren mee genomen. Ze zouden de gouden eieren tegelijk met de andere paaseieren verstoppen. De hazen zouden ze zo verstoppen, dat elk kind een gouden ei kon vinden.

Nu wilden de twee dwergen vroeg op, maar er was nog iemand die datzelfde plannetje had opgevat. Dat was Gijs van de boerderij. Gijs begreep dat Sem er echt van overtuigd was dat de paashazen de eieren verstopten. Gijs zelf twijfelde. Hij wilde graag zeker weten of het de paashazen waren die de eieren verstopten. Zou het lukken om in alle vroegte de hazen te zien komen? En ze dan hun wonderlijk werk te zien doen?

Gijs had in de avond zijn jas klaar gelegd en zijn wekker gezet. Voor hij insliep bedacht hij dat hij naar de boomhut wilde gaan. De hazen zouden hem niet zien, maar hij zou de hazen ongezien in de gaten kunnen houden. Tenminste ... ja, eigenlijk hoopte Gijs in zijn hart dat de paashaas écht bestond.

Gijs sliep licht die nacht. Hij drukte dan ook onmiddellijk op de rinkelende wekker. Even luisterde hij of zijn moeder soms wakker was geworden. Niemand, het was doodstil in huis. Gelukkig sliepen zijn zussen heel vast. Ook de kleine Chris sliep door alles heen.

Toen Gijs buiten kwam was het schemerig. De zon was nog niet op, maar het werd al iets lichter. Hij liep stevig door. Hij vond het wel een beetje griezelig zo alleen, toch was het ook wel leuk. Hij verheugde er zich op later aan zijn vriendjes te kunnen vertellen, dat hij de paashaas had gezien. Dan zou er vast niemand boos op hem worden. Hij kende de weg toch heel goed. Zo sprak Gijs zichzelf moed in.

Daar was de boomhut al, het werd nu lichter. Plotseling begonnen alle vogels prachtig te fluiten. Gijs vond het meteen een stuk gezelliger. Hij klom omhoog in de wilg, zo kon hij goed over het veld uitkijken. Er vloog een Vlaamse gaai langs en er liep zelfs een ree. Het tengere diertje bleef even staan en rende toen weer naar het bos terug. En daar zag Gijs in de verte drie hazen over het veld wippen. Hij zag ze met grote sprongen aankomen. Gijs ging staan in de boomhut, zo kon hij alles goed volgen. Hij leunde over de plank door het open venster naar buiten. Hij wilde het nog beter kunnen zien. Zag hij het goed, liep die ene haas rechtop? Wat droeg de voorste haas? Had de haas een mandje aan zijn poot? Krak, krak, zei de plank waar Gijs tegenaan leunde. De plank schoot los. Gijs schoot voorover en viel uit de boom.

Daar ligt hij. Arme Gijs. Hij wil opstaan, maar dat lukt niet. Zijn been doet heel erg pijn. Hij moet ervan huilen. Gijs is beduusd van de klap. Hoe kom ik nu thuis, denkt Gijs.

Wat een geluk dat hij niet op zijn hoofd is gevallen. Het is nog zo vroeg in de ochtend, alle mensen slapen misschien nog. Niemand is er in de buurt die hem kan helpen. Hopelijk zullen ze vroeg opstaan, het is immers Pasen. Wie zal Gijs helpen?

Wikkeridoe en Peppelman komen over het pad, ze zijn helemaal wakker. Ze gaan op weg naar de speelplek in het bos. Daar waar het zachte gele stuifzand ligt, zullen de hazen de eieren al hebben verstopt. Straks zullen de kinderen komen om de paaseieren te zoeken. De dwergen verheugen zich op het vooruitzicht, op de zoekende kinderen, de blijde gezichtjes. Maar dan zien ze iets op het pad, daaronder de boomhut ligt iets donkers. Ze rennen er op af. Ze zien dat het Gijs is. Gijs heeft een verdrietig gezichtje, hij huilt.

Peppelman zegt: “Waarom ligt hij hier?”

Wikkeridoe wijst naar de kapotte plank daarboven. Nu begrijpen de dwergen dat Gijs uit de boomhut is gevallen en pijn heeft.

“We moeten hulp halen, maar wie kan ons helpen?”

Peppelman heeft een idee. “Bij Katharina moeten we zijn, die merkt ons vast wel op. Ze kijkt altijd naar mij alsof ze me kan zien.”

De twee vriendjes rennen zo vlug ze kunnen naar Katharina’s huisje. Gelukkig is ze al op en zit voor het huis op haar bankje. Ze heeft een boek op schoot waaruit ze leest. Ze weet niet dat aan de ene kant een dwerg naast haar op de bank springt en aan de andere kant nog een.

De twee roepen met dwergen woorden: “Kom met ons mee Katharina, we hebben je hulp nodig. Je moet naar de boomhut komen.”

Plots sluit Katharina het boek. Ze staat op en roept naar binnen: “Anne en Abe, pluk nog wat mooie bloemen in de tuin voor op de ontbijttafel, ik ben even weg.”

“Ja, oma”, roepen de kinderen vanuit het huis.

Katharina strijkt haar rok glad. Ze loopt alsof ze erge haast heeft en mompelt in zich zelf: “Ik moet even de zon zien opkomen, het lijkt wel of de zon me roept.”

Opgelucht lopen de twee vriendjes mee. Ja, Katharina loopt door tot om de bocht. En Katharina is de bocht nog niet om of ze ziet Gijs al liggen. Ze knielt bij de jongen neer. Hij lacht door zijn tranen heen. Ze stroopt zijn broekspijp op en voelt aan zijn enkel. Dan zegt ze dat Gijs zich aan haar nek moet vast houden. Ze tilt hem in haar armen naar haar huisje.

“Katharina is oud, maar sterk.”

“En wijs”, zegt Wikkeridoe.

Wat is Gijs blij. Katharina zegt: “Je hebt geluk gehad dat we niet eerst zijn gaan ontbijten. Het was alsof er stemmetjes waren die riepen: “Kom, Katharina, kom!”

Wikkeridoe en Peppelman lachen naar elkaar. “Zie je wel”, zegt Peppelman, “ze weet van ons bestaan”.

Anne moet nu onmiddellijk naar de boerderij gaan om beide ouders van Gijs te waarschuwen. “Laat ze niet schrikken, zeg dat Gijs veilig bij mij zit. Zeg dat ze wel moeten komen.”

Katharina bekijkt het been van Gijs. Al snel ziet ze dat het niet is gebroken, maar flink gekneusd. Ze doet er arnica op. “Valkruid”, zegt Katharina. Ze bindt een stevig verband om de enkel. Gijs krijgt een kop warme melk met honing. Abe volgt alles. “Mijn oma kan dat goed, hè.” Gijs knikt, hij is nog stil van de schrik.

Wikkeridoe en Peppelman waren reuze blij dat het zo goed was afgelopen en dat Gijs nu veilig bij Katharina zat. Ze maakten zich wel een beetje bezorgd over het eieren zoeken. Ze besloten naar de hazen te gaan en wilden de paashazen waarschuwen dat het deze Pasen allemaal een beetje anders zou verlopen. Dat het wel even kon duren voordat de kinderen de eieren gingen zoeken.

Een uurtje later keek Koos de boswachter uit het raam en zag een wonderlijke optocht aan komen. Katharina en haar kleinkinderen liepen voorop. Daarachter Boer Bert die een grote groene kruiwagen duwde en daarin lag Gijs. Zijn witte been stak uit de kruiwagen. Rondom de kruiwagen liep de rest van de familie van de boerderij.

Het gezin uit het boshuis kreeg alles te horen. De zussen vertelden dat Gijs de paashazen had willen zien en uit de boomhut was gevallen. Gelukkig was Katharina gewaarschuwd. “Mischien door de kabouters”, zei Katharina “het leek of ik geroe-

pen werd.” Wachthouder, die vanuit de deur opening alles hoorde, dacht meteen aan Peppelman en Wikkeridoe. Er kwam een tevreden glimlach op Wachthouder zijn gezicht.

Nu liepen alle kinderen en grote mensen samen naar de speelplek, waar ze alle jaren eieren zochten. Ze hadden mandjes bij zich om de paaseieren in te leggen.

Wikkeridoe en Peppelman zaten te wachten en zagen ze komen. De eieren lagen ondertussen op prachtige plekjes. Tussen takken, in kuiltjes en stonken, tussen bloeiend speenkruid, op het zachte mos. Nu maar hopen dat geen van de kinderen twee gouden eieren vond.

De kinderen zochten rustig, ze bewonderden elk paasei. Overal klonk: “Ik heb er een.” Sem vond als eerste een gouden ei. Daarna zag Gijs vanuit de kruiwagen, die zijn vader rond reed, een gouden ei in een holletje van een boom. De beide jongens

waren stom verbaasd, ze dachten weer aan hun gesprek in de boomhut.

“Er zou toch altijd maar één gouden ei zijn?” zei Gijs.

“Misschien zijn er twee omdat jij een gekneusd been hebt.”

Niet lang daarna hadden alle kinderen een gouden ei gevonden.

Wat een verbazing en vreugde op die vroege Paasmorgen. Gijs

was zijn verdriet al een beetje vergeten. Hij herinnerde zich nu de haas weer die echt een mandje aan zijn pootje droeg.

Katharina zei, dat de hazen hen vast wilden bemoedigen.

“Ja, dat denk ik ook”, zei Gijs moeder en streek Gijs door zijn blonde krullen.

“Veel geluk en een ongeluk”, zei Koos de boswachter.

De twee dwergen hadden alles gezien en waren blij dat de gouden eieren gevonden waren. Het zonnetje wilde er ook bij zijn deze Paasmorgen. De vogels in de bomen zongen uit volle borst. Het bos zag er zo heerlijk fris uit. De kinderen waren heel blij met hun gouden ei.

De hazen sliepen vast al in hun leger op het veld na alle werk.

De dwergen wilden ze snel eens bezoeken met een worteltje.

